

Cal 327-3 (1)
EXCURSIÓ A LA SERRA DEL TIBIDABO

Per bi, anirà el dia de portar a cap l'excursió tan llarg temps esperada: la de la serra del Tibidabo.

Encare que ja de bon matí el dia es mostra indecis i amb molta boira, sortirem animadament del cinc d'or, dirigint-nos a l'estació de Gracia dels ferrocarrils catalans, que ens conduïren rapidament a Sanià. Ja en la petita vila ens encaminarem cap a Pedralbes, amb una rapidesa sorprenent, aon començarem l'ascensió a San Pere Martí.

Pocs erem els que no ens trobàvem posseïts per l'afany de les aventures, creient-nos que ens trobàvem en plena glimallaya.

Per a fer més difícil l'ascensió, en llamador, en vines i jo escalarem la muntanya pel cantó oposat als altres nois. A pesar de tot, però, també anirarem al cim, aon enquellirem amb una gana canibalesca el nostre esmorzar. Efectuat tan important queber, ens encaminarem rapidament cap a les coves, que explorarem amb un valor verament heroic. No obstant, les que teniem intenció de visitar no poguerem fer-ho per manca de plom.

Recollits ja els minerals trobat a les coves, apresadament ens dirigirem cap al Tibidabo, doncs la pluja es mostrava propina.

a la mitat del camí entre

camí ens conduiria, però com que veíem
molt a prop un grup de cases de pages,
decidirem a preguntar allí el camí d'horta.

Un cop ja en el petit poblet
(de dos o tres cases) preguntarem a una do-
na paguera a on erem, i cap on devíem
anar per a trobar terres d'horta. Y bñ! rego-
na sorpresa: ens trobavem a 3 m. medi, a
unes dues hores d'horta. Tenien a escollir
dos camins - per anar a horta - el de Vista
Rosa, segur però interminable, i el de
Vall ~~llana~~ ^{llana}, curt però quelcom mes enredat
com que aquest últim consistia en atra-
versar una muntanya, ens decidirem per
ell, començant l'accés a la muntanya.

Aquí no acabarem, però, les nostres
peripècies, doncs al cim de la muntanya no
divisarem Vall ~~llana~~ ^{llana} ni res que si assembleés.
No obstant, s'acordà que la riera que es
veia al fons de la vall era la d'horta, i
animats per aquesta idea començarem a
enredar-nos per la espessa i espinesa
vegetació de la suposta riera d'horta. Al
cinc minuts d'exploració, ja no hi havia nin-
gué que no passés els seus treballs per a treure's
alguna fumpça. Llaurador es produí una in-
cisó al palmell de la mà, de pronostic reser-
vat, que li fou curada al mateix lloc del
succés.

Y als deu minuts ja havíem
pagat alguna cosa per a sortir d'allí din-

que es veia a la llunyania. Com era natural, el Sr. Pannella digué que no, a causa de la distancia.

Llavors empenquerem la marxa per una petita canetera molt bonica, sense saber ben bé aon anarem. Un cartell ens tregué de dubtes, doncs deia amb grosses lletres. "a la Rabassada" això no ens desagradà, i a la poca estona veiem ja la Rabassada. Continuarem endavant, i oh! primera sorpresa: al tornar un revolt de la canetera ens trobem de nassos amb el port que volíem anar. Això ens eptanyà molt, doncs havíem vingut tan considerable distancia amb molt poc temps. Atravesarem el port, i comencarem ja els nostres treballs. Una espesa boira ens privà d'orientar-nos, i ens obligà a preguntar a un llengater si anarem bé per anar a Flor-ta. Aquell bon home ens feu que el féll, doncs ens aconsellà que continuessim endavant per el mateix camí. Al poc rato de caminar ens trobarem en que el camí s'acabava allí, i que ens habíem enredat.

Trobarem aviat un altre camí molt alegre i bonic, tan sol i selvatge que tots suposarem que ens trobarem lluny de ciutat.

Tampoc sabíem aon aquest

tre. Però no hi havia de que. Vinga Wolton amunt i avall, i sempre tornarem al mateix.

El Sr. Pannella, veient que el nostre valor d'excursionista intrèpid, deguéia considerablement, prengué una decisió, i enfilà muntanya amunt, seguint de tots nosaltres.

A la poca estona ens trobarem en un espais i ben cuidat camí, que per majoria de vots decidirem que portava a horta.

Ba ho veu! Als quinze minuts de seguir el camí ja veïem tenes civilitzades, amb torres, chalets etc., etc., amb el car eipanyolat i de nou en plena possessió de la nostra valentia seguïem endavant. En 13 rip, en arribant a lo que creïem que era horta, començà.

- Oh! Som a Sardanyola. Si Si Si. Mini la granja af el camí de les fonts. Hole! Hole!

Aipò li valgué una riellada per part nostra. Només en Boip podia confondre horta amb Sardanyola. La primera casa que trobarem, era de pagès, i com que varem veure a un Sr. tot gris i satisfet que estava a la porta de la masia, li preguntarem si ens trobarem a horta a lo que ens respongué amb la mitja riellada als llavis:

- No Sa., no. Diaqui a horta hi han dues hores. Están a Sardanyola.

Aquesta fou la tercera i última sorpresa, que valgué per totes

les altres.

Al freqüentar-li a quin sant
deviem encarnar-nos per anilar aquell
dia a l'horta, ens digué.

- Si sapiquessin el camí, anirien mes bé per
Sv. Puçat, però val mes que no s'emboliquin.
miri, fa poc que varen venir uns excursion-
nista i portaren senyals vermelles (en de
color carabassa) desde Sardanyola a l'hor-
ta, per a guia de principiants excursion-
nista. Beneïren als excursionistes, i després
de beure a la font de Moncada, comen-
çarem a seguir les senyals. De primer, tot
era lloar als humans excursionistes, però
quan la boira ens privà de veure ben bé
les senyals, se sentiren comentaris:

- Tant mateix no calia que escatimesin
tant la pintura. Cada vegada les se-
nyals són mes clares.

Per fi, anilà lo temut, i per-
derem les senyals, mes ben dit, les senyals
ens perdrem a nosaltres. Enmig de la
boira, i perduts nosaltres per complet,
veïrem un cartellet alentador, que deia.

« La meca, se prohibe la entrada. no
entreu si us plau » No sé de que po-
diem servir aquestes advertències, doncs
no veïrem res per aon si hoqués entrar.

Però aquesta creencia aviat
es dissipa, al divisar un altre lletretet iden-
tic al primer, guardant una baraca

d'obra.

no ens poguerem orientar, doncs la casa semblava completament deshabitada però al donar uns quants passos mes trobarem un altre grup de cases, acompanyades d'un altre lletinet igual als dos primers. Vamig demanar si podia anar a orientar-me, preguntant a uns paletes que treballaven a una casa de la meca (la meca occidental, eh?) com que em fan conèixer, en blauador i jo anarem a la meca.

Aquells paletes ens ~~señalaren~~ ^{mostraren} la carretera d'horta, i el procediment per anar-hi. Cridarem al rest de l'expedició i ens pasarem sobre la verdadera pista, la que ens conduí a horta la introbable.

L'expedició finí a bord de la clàssica carretera d'horta, que l'comencen tramvia. a ^{malgrat} ~~pesar~~ de tot, ens divertirem moltíssim, amb ganes de no tornar-hi.